

— CENTRAL PARK —

BÍLÝ KRÁLÍK

Julie Hyzy

Dívka sedící na lavičce si přestala pohrávat s pramínkem nakrátko ostříhaných platinových vlasů. Poplašeně vzhlédla a zastínila si oči proti slunci.

„Prosím?“

„Ptal jsem se, jestli se tu vracíte do dětství.“ Muž, jenž to vyslovil, poklepal na roh knihy, která jí ležela v klíně. Měl kulatý obličej, účes jako malý chlapec, s nímž se většina mužů rozloučí dávno před třicítkou, brýle v černých obroučkách a rozježenou hnědou bradku. Před sebou si nesl velké měkké břicho a přes rameno měl přehozenou odřenou tašku.

„Je to zajímavý výběr četby,“ pokračoval. „Zvlášť s přihlédnutím k tomuhle místu. A mimochodem, jmenuju se Mark.“

Dívka strnula a sevřela rolák svého svetru. Přestože většina laviček po obvodu tohoto oblíbeného plácku byla volná, nebyl zdejší kout Central Parku zdaleka opuštěný. Turisté tu šplhali na jeho ústřední atrakci, sochu Alenky z Říše divů vysokou přes tři metry, aby se tam dali vyfotit – právě teď tu byly tři rodinky s malými dětmi a skupina studentů, nadšeně fotících a porovnávajících si výsledky.

„Nemám ve zvyku mluvit s cizími lidmi,“ odsekla a soustředila pozornost na dvě batolata v zářivě barevných bundičkách, která se snažila vyšplhat po obrovské bronzové soše. Jejich otec se opíral o bílého králíka a koukal do mobilu.

„Nejsem cizí člověk.“ Mark se posadil vedle ní na lavičku a tašku si položil na klín. „Ale vaše poznámka ve mně vyvolává zvědavost. Vy snad jste cizí člověk?“ Neodpověděla.

Jedno z batolat, chlapečka válejícího se na vrcholku nevysoké houby, neudržely buclaté ručičky nahoře, a tak se svezl ke straně a tvrdě upadl na zem. O zlomek vteřiny později se kolem rozlehl pronikavý nářek a připoutal pozornost jeho tatínka. Strčil telefon do kapsy a vzal svého potomka do náruče.

Mark ukázal na děti a naklonil se k ní blíž. „Neměly by být ve škole?“

„Na to jsou moc malé,“ odpověděla mu. „Poslouchejte, nechci na vás být hrubá, ale..“

„Tak nebuďte.“ Opřel se loktem o opěradlo lavičky a přehodil si nohu přes nohu. Hlasitě vydechl a položil si druhou ruku na tašku. „Jen klid. Jsme u oblíbené atrakce uprostřed rušného parku a je slunné říjnové odpoledne. Trochu si popovídat přece nemůže škodit.“

Zvedla knihu. „Ale může, když mi to brání číst.“

„Vždyť stejně nečtete,“ namítl.

„A co je podle vás tohle?“ Zvedla knihu a zatřásla s ní. „Surfovací prkno?“

Přitáhl její pozornost k blízkým schodům, kde seděla mladá žena hrbící se nad brožovanou knížkou, kterou držela v levé ruce, a přitom si kousala nehet na palci pravé ruky. „*Tamhleta* si čte.“ Zvedl ruku a ukázal na párek joggerů, obíhajících rybníček s modely lodí. „A *tamti* nečtou.“ S pobaveným výrazem dodal: „Obdivuhodná schopnost pozorování, kombinovaná s talentem pro dedukci.“ Rozhodil rukama. „Dar od pánaboha.“

„Řekla bych, že jste pěkný narcis.“

„To byste nebyla první. Jen si posлуžte.“ Ukázal k obloze, zvedl bradu do svěžího, čerstvého vánku a zhluboka se nadechl nosem. „Zachytila jste to?“ Pokračoval téměř bez odmlky. „Ten povědomý pach, právě ve správný čas. Poznáváte to, vidíte? Smrt a nové začátky v jediném voňavém závanu. Tlející listí a zbrusu nové sešity.“

Přichází to každý podzim, přesně podle plánu. Někdy to trvá několik dní; jindy to zmizí, než se stačíte nadechnout.“

„To je velice poetické, ale neodpovídá to...“

Přejel prsty po okraji její knihy. „Sedíte tu už hodinu s *Alenkou v Říši divů* na klíně, ale neotočila jste ani jednu stránku.“

Téměř vyjekla. „Vy jste mě pozoroval?“

Poškrábal se na krku. „To zní, jako bych byl nějaký úchyl. S tím nesouhlasím. Řekněme, že jste mě zaujala.“

„Jestli mě chcete začít balit...“

„Ale ne. Pokládejte mě prostě za zvědavého. Za zaujatého.“

„Pokládám vás za podivína,“ odsekla.

Zasmál se. „Zásah do černého! Jak jste říkala, že se jmenujete?“

„Neřekla jsem vám to.“

„Aha, dobrá. Jste *opatrná*.“ S úsměvem to slovo protáhl. „Bojíte se, že vás Mark z parku vyláká někam, kam nechcete. Nemějte obavy,“ mávl rukou, „jen se rád dovídám, jak se lidé jmenují, to je všechno. Je to taková moje záliba. Myslel jsem si o vás, že oceníte trochu vtipné konverzace.“ Posunul si brýle na nose výš. „Nevypadáte *vůbec* upjatě nebo ustrašeně. Podle všeho jsem si vás omylem zaškatulkoval, že...“ Znovu se dotkl její knihy. „Podle obálky.“

Zavřela knihu s důrazným bouchnutím. „A jdu pryč.“

„Nejdete,“ oznámil jí. „Čekáte tu na něco nebo na někoho. Nemám pravdu?“

„Do toho, co tu dělám, vám *vůbec* nic není.“

„A co potom tohle?“ Poplácal svoji tašku. „Neodejdete, protože se chcete dovědět, co tady mám.“

„Proč bych na to měla být zvědavá?“

„Tak se podívejme.“ Pomalu otevřel tašku, zazubil se a rozepjal kožený popruh. Palcem a ukazováčkem sáhl dovnitř, chytil něco pevného a jemně to vytáhl.

„Jak je to pravděpodobné?“ zeptal se a upustil jí do klína výtisk *Alenky v Říši divů*. Kniha měla modrou pevnou vazbu a zlaté písmo. Byla totožná s jejím výtiskem.

Trhla sebou překvapením. „Co to má znamenat? Co to na mě hrajete?“

„Jejej, promiňte,“ řekl. „Jen mě napadlo, že je to legrační shoda. Nic víc. Jediné, oč se tady snažím, je tenhle náš malý rozhovor. Ach jo.“

„Kdepak. Víte, co jste udělal? Běžel jste do nejbližšího obchodu a koupil jste tuhle knížku. *Opravdu* jste úchyl.“

„Ale jděte!“ Když neodpovídala, řekl: „Tak dobrá, dokonce i kdybych opravdu zašel tak daleko, povězte mi: proč bych to dělal? Přece se vyznáte, jste chytrá dívka.“